

Корѹ баалѣк, Кофчийски кайнак, Крѹшките, Къосьорлика, Лѹлеката, Маарѹ дерѣ, Мѹлкия кѹдсерлик, Мѹлко Чѹдовени (Кѹчѹк чешли), Манастирска гора, Манджакова кория, Маковска река, Мезарлика (Коджа мезар), Мезар бунар, Над мезар бунар, Насѣф, Ниското, Орта бурѹн, Папанчева чеима, Петрова чеима, Пладницето, Под село, Радена чеима, Рогачева поляна, Русковец, Сара меиѣ, Семерли борѹн, Славов трап, Сосата, Срецу гѹдла, Судѹана, Таш казла, Ташената нива, Теке дере, Тютюнлика, Узѹн тасма, Усойната, Хамза дерѣ (Амза дерѣ), Хѹджа тарла, Чалтията, Черкезица, Чешмичките, Чуکلѣн дерѣ, Юруслѹка, Юсѣк тарла, Късканджа, Аркарѣ йол.

МЕЧКАРЕВО (Айджи махле)

Село в Сливенска община. Намира се на 10 км югозападно от Сливен. Разположено е на десния бряг на р. Тунджа на височина 160–170 м.

Землището на селото е около заливните тераси на р. Тунджа. Край него няма значителни археологически обекти. На 800 м. югоизточно е м. *Юрта* със следи от по-старо селище. На югозапад е м. *Помашки гроб*, където, по предание, е първото място на селото. Друго предание гласи, че в м. *Айджи махле*, край реката, „кондисвали циганите мечкадари” — тук имало малко тяхно селище (*Ай* ‘мечка’ и наставки -*джи*- за занятие). „Туй село е създадено от една курва. Тук дошъл един мечкадарин и край него са завъртяла една курва (жена) и с него направили селото.”

Също според местните предания селото е много старо и е давало „войници”, но документи за това засега не са открити. Други предания говорят, че селото някога се е казвало *Али бей кариеси*. За сегашното име има две местни версии: 1. Някога на мястото на селото е имало голяма гора — орман, в която се въдели мечки. 2. Името е свързано с предание за началото на селото, поставено от циганин мечкар и неговата изгора — българка; те двамата избягали от своите и се установили тук. Селото е едно от малкото, които турците не са преименували по своему, а използвали българското име *Мечкар*.

Селото се мести няколко пъти. Отначало е на югозапад, до старите лозя на с. Ковачите. Там населението страдало от минаващите разбойници по стария път *Тахтаджи йолу* (*Дъскарски път*) и затова се преместило в м. *Шар гьолджук* (*Дупката*) на север от р. Тунджа. Тук хората пак страдали от набези и разливи на реката и отишли в м. *Юрта*, но на това място ставали наводнения. Тридесетина години преди Освобождението селото се установило на сегашното си място.

В паметта на хората са запазени спомени за дейността на Хаджи Димитър и неговите другари, които през деня били пѣдари, а през нощта — хайдуты.

В селото имали имоти султаните Гереи. Имало е и джамия.

По данни на руските войски през 1830 г. в Мечкарево имало 20 български двора и само два турски. През същата година част от хората се изселили